

Nie można odmówić ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego, jeżeli zamierzenie inwestycyjne jest zgodne z przepisami odrębnymi. Przepis art. 1 ust. 2 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym nie może stanowić wyłącznej podstawy odmowy ustalenia lokalizacji inwestycji celu publicznego. Powyższe oznacza, że decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego jest decyzją związaną. Tak wskazano w wyroku WSA w Gdańsku z 22 grudnia 2020 r. sygn. II SA/Gd 393/20.

Sąd wskazał, że potwierdzeniem tego jest również treść art. 52 ust. 3 ustawy, w myśl którego nie można uzależnić wydania decyzji o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego od zobowiązania się wnioskodawcy do spełnienia nieprzewidzianych odrębnymi przepisami świadczeń lub warunków. Nie może być takim warunkiem zobowiązanie do przedłożenia decyzji środowiskowej w sytuacji, gdy inwestor przedkłada postanowienie właściwego organu ochrony środowiska o odmowie wszczęcia postępowania zmierzającego do wydania tej decyzji. Decyzja o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego nie jest decyzją uznaniową, lecz jej ustalenia są zależne od regulacji prawnych dotyczących projektowanego zamierzenia inwestycyjnego i obszaru, na którym takie zamierzenie ma być zlokalizowane. Decyzja ta stanowi prawnie określoną formę oceny dopuszczalności lokalizacji inwestycji w danym miejscu, w świetle powszechnie obowiązującego prawa. Oczywiście, decyzja taka może być wydana wyłącznie na podstawie prawidłowo zebranego materiału dowodowego, którego najistotniejszym elementem jest jasno sformułowany i nie nasuwający wątpliwości wniosek, definiujący zamierzenie inwestycyjne inwestora i wykluczający zbieżność z jego innymi zamierzeniami, wynikającymi z uprzednio wydanych ostatecznych decyzji właściwych organów.

Źródło: [NSA](#)